

Таърихи Пинҳони Ояти Чилум — Рақами Чор

Санҷиш ва зафар: ташаккули сурати ҳайвон ва муҳр шудани хирадмандон

Jeff Pippenger

2024-09-23

Хати нубуввате, ки озмоишero, ки бо ташаккули сурати ҳайвон дар Иёлоти Муттаҳида ифода мешавад, тасвир мекунад, ҳамзамон бо се нуқтаи аломатӣ чараён мегирад, ки хати Конститутсияро намоёндагӣ мекунад. Онҳо бо якдигар мутобиқона пеш мераванд ва ҳар яке маълумоти мушаххасero фароҳам меоварад, ки ба хати дигар иртибот дорад. Чӣ гуна онҳое, ки аз озмоиши сурати ҳайвон мегузаранд, баъдан омода хоҳанд шуд, ки дар нуре роҳ раванд, ки аз толори тахти Худо содир мешавад, дар замони таъкиботе ки аз қонуни якшанбе дар Иёлоти Муттаҳида оғоз меёбад? Дар бораи озмоиши ташаккули сурати ҳайвон чӣ ҳаст, ки бокирагони хирадмандро дар таҷрибае мӯҳр мекунад, ки ба онҳо имкон медиҳад аз миёни давраи таъкиботе, ки аз қонуни якшанбе оғоз меёбад, роҳ ёбанд, вақте ки осияти милли аз паси худ харобии миллиро меоварад ва Шайтон қорҳои шигифтангези худро оғоз мекунад?

«Тасаввуроте додани таҷрибаи халқи Худо, ки ҳангоми омехта шудани ҷалоли осмонӣ бо такрори таъкиботҳои гузашта бар рӯи замин зинда хоҳанд буд, номумкин аст. Онҳо дар нуре қадам хоҳанд зад, ки аз тахти Худо содир мегардад. Ба воситаи ғариштагон миёни осмон ва замин пайвасти иртибот барқарор хоҳад буд. Ва шайтон, ки аз ҷониби ғариштагони шарир ихота шудааст ва даъво мекунад, ки худо аст, барои фиреб додан, агар мумкин бошад, ҳатто баргузидагонро, ҳар гуна мӯъҷизот ба амал хоҳад овард».

Testimonies, volume 9, 16.

Хоҳар Уайт дар бораи паёме, ки Масеҳ дар канисаи Кафарнаҳум пешкаш намуд ва дар боби шашуми Юҳанно сабт шудааст, шарҳ медиҳад. Шарҳҳои ӯ дар китоби «Орзуи Асрҳои», дар фасле бо унвони «Бӯҳрон дар Ҷалил», омадаанд. Дар он ҷо ӯ таъкид мекунад, ки Масеҳ барои пешгирӣ кардани ошӯбе, ки дар Юҳанно 6 рух дод, ҳеҷ кӯшише накард, ҳарчанд ӯ ба ҳубӣ медонист, ки дар ҳамон вақт бештар аз ҳар давраи дигари хизмати Худ дар миёни одамон шогирдони зиёдеро аз даст хоҳад дод.

«Вақте ки Исо он ҳақиқати имтиҳонкунандаро пешкаш намуд, ки боиси он гардид, ки ин қадар бисёре аз шогирдонаш бозгашт кунанд, ӯ медонист, ки натиҷаи суҳбатонаш чӣ хоҳад буд; вале ӯ мақсади раҳмдилонае барои ба анҷом расонидан дошт. ӯ пешакӣ медид, ки дар соати васваса ҳар яке аз шогирдони маҳбубаш саҳт озмуда хоҳад шуд. Азоби ӯ дар Ҷатсамонӣ, хиёнат ба ӯ ва маслӯб гардидани ӯ барои онҳо озмоише бисёр саҳт мебуд. Агар пеш аз ин ҳеҷ имтиҳоне дода намешуд, бисёре аз онҳое ки танҳо аз ангеҷаҳои худпарастона ҳаракат мекарданд, бо онҳо пайвасти мемонданд. Вақте ки Худованди онҳо дар толори доварӣ маҳкум карда мешуд; вақте ки анбӯҳе, ки ӯро ҷун подшоҳи худ истиқбол карда буд, ба ӯ хуштак мезад ва ӯро таҳқир менамуд; вақте ки

чамоати масхарагар нидо мекард: “Ўро маслуб кунед!” — вакте ки орзуҳои дунявии онҳо барбод мерафтанд, ин худчӯён, бо даст кашидан аз садоқати худ ба Исо, бар шогирдон, илова бар андӯх ва навмедии онҳо аз вайрон шудани азизтарин умедҳояшон, ғаме талх ва сангини дилро меоварданд. Дар он соати зулмот, намунаи онҳое ки аз Ў рӯй мегардонданд, метавонист дигаронро низ бо худ бикашонад. Аммо Исо ин бухронро дар замоне ба амал овард, ки ҳанӯз бо ҳузури шахсии Худ метавонист имони пайравони ҳақиқии Худро қавӣ гардонад.»

«Наҷотдиҳандаи дилсӯз, ки бо дониши комил аз ҳалокате, ки Ўро интизор буд, бо меҳрубонӣ роҳи шогирдонро ҳамвор сохт, онҳоро барои озмоиши бузургтарини онҳо омода кард ва барои имтиҳони ниҳой қувват бахшид!» Орзуи асрҳо, 394.

Қонуни якшанбе имтиҳони ниҳоист, ки дар он хислат ошкор мегардад. Пеш аз имтиҳони ниҳой, Масеҳ, ки ҳаргиз тағйир намеёбад, ба имтиҳоне иҷозат медиҳад, ки бо он сарнавишти абадии қавми Ў муайян карда мешавад. Ин имтиҳонест, ки онҳо бояд онро пеш аз мӯҳр шуданашон, ва пеш аз анҷоми муҳлати имтиёзашон дар қонуни якшанбе, паси сар кунанд. Он имтиҳони набувватист, ки бокираҳои хирадмандро «барои озмоиши тоҷгузориашон омода месозад ва онҳоро барои имтиҳони ниҳой қавӣ мегардонад!» «Озмоиши тоҷгузориашон» озмоиши олии онҳост, зеро бокираҳои хирадманд ҳамонҳоянд, ки «пок гардонида шудаанд, сафед карда шудаанд ва озмуда шудаанд». Имтиҳони ниҳой озмоиши тоҷгузории онҳост, ва дар он замони озмоиш бокираҳои хирадманд «дар нуре роҳ хоҳанд рафт, ки аз тахти Худо содир мешавад». Он чӣ дар дохили чараёни озмоиш, ки ҳамчун «ташаккули сурати ҳайвон» намояндагӣ шудааст, бокираҳои хирадмандро барои озмоиши тоҷгузорӣ омода месозад ва ба онҳо имкон медиҳад, ки дар нуре, ки аз тахти Худо содир мешавад, роҳ раванд? Он нур, ки аз тахти Худо содир мешавад, чист?

Ва ҳангоме ки Ў мӯҳри ҳафтумро кушод, дар осмон қариб ним соат хомӯшӣ ҳукмфармо шуд. Ва ман он ҳафт ғариштаро дидам, ки пеши Худо меистоданд; ва ба онҳо ҳафт қарнай дода шуд. Ва ғариштаи дигаре омада, назди қурбонгоҳ истод, дар ҳоле ки маҷмари тиллоӣ дошт; ва ба ӯ бухури бисёр дода шуд, то ки онро бо дуоҳои ҳамаи муқаддасон бар қурбонгоҳи тиллоие, ки пеши тахт буд, пешкаш намояд. Ва дуди бухур, ки бо дуоҳои муқаддасон буд, аз дасти ғаришта ба ҳузури Худо боло рафт. Ва ғаришта маҷмарро гирифта, онро аз оташи қурбонгоҳ пур кард ва ба замин андохт; ва овозҳо, ва раъдҳо, ва барқҳо, ва зилзилае падид омад. Ваҳй 8:1–5.

Дар рӯзҳои охир, дар он даврае ки масали даҳ бокира ба иҷро мерасад ва яксаду чилу чор ҳазор муҳр зада мешаванд, мӯҳри ҳафтум кушода мешавад ва он фурӯ афкандани оташро бар замин, дар ҷавоб ба дуоҳои муқаддасон, муайян менамояд. Оташе ки дар анҷоми ниҳой ва комили масали даҳ бокира фурӯ афканда мешавад, паёми нидои нисфи шаб аст, чунон ки ин ба воситаи рехта шудани Рӯҳулқудс дар маҷлиси урдугоҳи Эксетер ва рехта шудани Рӯҳулқудс дар Панतिकост, ки дар он ҷо ба сурати оташ муаррифӣ гардида буд, ба таври намунавӣ нишон дода шудааст. Ба тавзеҳи хоҳар Уайт дар бораи паёми нидои нисфи шаб диққат диҳед.

«Онҳое ки паёми аввалро рад карданд, аз паёми дуҷум низ ҳеҷ ғоиде бурда натавонистанд; ҳамчунин аз нидои нисфи шаб, ки бояд онҳоро омода месохт, то бо имон бо Исо ба муқаддастарини озоишгоҳи осмонӣ дохил шаванд, баҳраманд нагардиданд. Ва бо рад кардани он ду паёми пешин, ғажмиши худро ба дараҷае торик кардаанд, ки дар паёми ғариштаи сеҷум, ки роҳи даромаданро ба муқаддастарини нишон медиҳад, ҳеҷ рӯшноие дида наметавонанд. Ман дидам, ки ҷунон ки яҳудиён Исоро маслуб карданд, калисоҳои номӣ низ ин паёмҳоро маслуб кардаанд; ва бинобар ин, онҳо аз роҳи ба муқаддастарин даромадан ҳеҷ донише надоранд, ва аз шағоати Исо дар он ҷо ҳеҷ баҳра бурда наметавонанд. Монанди яҳудиёне ки қурбониҳои беҳудаи худро меоварданд, онҳо низ дуоҳои беҳудаи худро ба он ҳуҷрае мебардоранд, ки Исо онро тарк кардааст; ва Шайтон, ки аз ин ғиреб хушнуд аст, симои динӣ ба худ меғирад ва зеҳни ин масеҳиёни эътирофиро ба сӯи худ мебарад, бо қудрати худ, бо аломатҳои худ ва мӯҷизаҳои дурӯғини худ амал намуда, то онҳоро дар доме ки барои онҳо ниҳодааст, маҳкам нигоҳ дорад». Early Writings, 259.

Дар таърихи миллери озоиши паёми нидои нимашаб «барои омода сохтани онҳо буд, то ки бо имон бо Исо ба Қудси қудсҳои қудсгоҳи осмонӣ дохил шаванд». Паёми нидои нимашаб, ки ҳоло қушода шуда истодааст, ҳамчунин ҳамчун озоиши ташаккули сурати ҳайвон муаррифи мегардад. Ҳар дуи онҳо ҳамон озоише ҳастанд, ки ба анҷоми муҳлати ғурсат мебарад, ҷое ки ҳислат зоҳир мегардад. Вақте ки миллериён бо имон ба Қудси қудсҳо дохил шуданд, имони онҳо бори дигар озмуда шуд. Имони саду ҷилу ҷаҳор ҳазор дар қонуни якшанбе озмуда хоҳад шуд, аммо ба онҳо ваъда дода шудааст, ки дар амон хоҳанд буд, зеро онҳо «дар нуре, ки аз» муҳри ҳафтум «содир мешавад», роҳ хоҳанд рафт, ки он замоне қушода шуд, ки паёми нидои нимашаб аз моҳи июли соли 2023 ба қушода шудан оғоз намуд.

Паёме, ки дар он замон муҳркушой шуд, ба воситаи усули «сатр бар сатр» барқарор мегардад, ки ҳамон усули борони дерин аст. Борони дерин дар соли 2001 ба пошидан оғоз кард, ва имтиҳони ниҳони адвентизм оғоз ёфт. Дар моҳи июли соли 2023 давраи ниҳони раванди имтиҳон, ки бо қонуни якшанбе анҷом меёбад, оғоз ёфт, ҳангоме ки паёми нидои нимашаб, ки ҳамчунин борони дерин аст, ва ҳамчунин ағзоиши донишест, ки ҳангоми бардошта шудани муҳри ҳафтум ба вучуд меояд, ва ҳамчунин муҳркушоии ҳафт раъд, инчунин Ваҳйи Исои Масеҳ аст. Ҳамаи хатҳое, ки муҳркушоии нури нубувватиро иғода мекунад, муайян шудаанд, ки дар таърихи пинҳонии ояти ҷилуми боби ёздаҳуми Дониёл муҳркушой шудаанд.

Дар он таърихи ниҳон хатти се нишонаи асосии Қонунномаи асосӣ таҷассум ёфтааст. Ин ҳамон хаттест, ки дар он калисо ва давлат барои ба вучуд овардани сурати ҳайвон ба ҳам меоянд. Он як хатти нубувватиро дар бар меғирад, ки ба президентҳои Иёлотҳои Муттаҳида муроҷиат мекунад ва динамикаи муборизаҳои сиёсиро, ки дар таърихи шоҳи ҷумҳуриҳои ҳайвони заминӣ руҳ медиҳанд, тасвир менамояд. Он хатт ҳамчунин таърихҳои мувозии ҳар ду ҳизби бузурги сиёсии Иёлотҳои Муттаҳидаро дар бар меғирад. Он хатт бо шоҳи протестантизми муртад аз оғози он дар соли 1844 то он даме ки дар қонуни рӯзи якшанбе назорати ҳукумати шаҳрвандиро ғасб мекунад, зич алоқаманд аст.

Нақши набуввати протестантизми муртад шоҳидии Сулолаи Ҳасмӯниёро дар бар мегирад, ки ҳамчун рамзи протестантизми муртад хизмат мекунад. Дар пасманзари хати шоҳи протестантизми муртад, ҳамчунин хати калисои Лоодикиягии Адвентистони Рӯзи Ҳафтум низ ҳузур дорад. Аз хати адвентизми лоодикиягӣ хати саду чилу чаҳор ҳазор ба миён меояд. Он таърихи ниҳонӣ ҳамчунин хати Исломи войи сеюмро дар бар дорад. Русия хати худро дорад, Созмони Милали Муттаҳид хати худро дорад ва, албатта, қудрати папагӣ низ хати худро дорад.

Агар донишҷӯи нубувват худро чун бириёӣ, ки дар айёми охир зиндагӣ мекунад, ба кор барад, ӯ аз хатҳое ғизо хоҳад гирифт, ки дар таърихи ниҳони ояти чиҳил муайян шудаанд. Донишҷӯи нубувват китобро аз дасти фаришта гирифта, онро хоҳад хӯрд. Пас, ҳангоме ки имтиҳони ниҳонӣ қонуни якшанбе фаро расад, ӯ на танҳо паёми нидои нимашабро, ки муҳраш кушода шудааст, дарк карда хоҳад омад, балки ба таври комил хоҳад фаҳмид, ки сурати ҳайвон дар Иёлоти Муттаҳида чӣ гуна ташкил ёфт.

Нури муҳри ҳафтум аз тахт содир мешавад, ва дар заминаи масали даҳ бокира он паёми нидои нимашаб аст. Паёми нидои нимашаб ҳамон чизест, ки бокирагони хирадмандро барои он даврае омода месозад, ки дар он таъқиботи гузашта такрор мегарданд.

«Ҳангоме ки таърихи гузаштаи худро аз назар мегузаронем ва ҳар қадами пешрафтро то мақоми кунунӣ худ тай кардаем, ман метавонам бигӯям: Худоро ҳамд бод! Вақте мебинам, ки Худо чӣ амал кардааст, ман аз ҳайрат пур мешавам ва ба Масех, ҳамчун Роҳбар, эътимод пайдо мекунам. Мо барои оянда ҳеҷ чизе барои тарсидан надорем, магар он ки роҳро, ки Худованд моро ба он ҳидоят намудааст, ва таълимоти Ёро дар таърихи гузаштаи худ фаромӯш кунем». Testimonies to Ministers, 31.

Худованд қавми Худро дар раванди имтиҳоне роҳнамоӣ мекунад, ки дар моҳи июли соли 2023 оғоз ёфт. Роҳнамоии Ё инчунин дар бар мегирифт кушода шудани Каломии нубувватӣ дар иртибот бо таърихи пинҳонии ояти чилум. Он таърих муайян месозад, ки чӣ гуна ҳайкали ваҳшӣ дар Иёлоти Муттаҳида ташаккул меёбад, ва албатта бисёр бештар аз танҳо ҳамон унсуре рӯйдодҳои замони охириро низ. Вақте ки мо дар имтиҳони ниҳонӣ ҳалқунанда назди қонуни якшанбе қарор мегирем, ҳангоме ки таъқиботҳои гузашта оғоз ба такрор шудан мекунад, мо «барои оянда ҳеҷ чизе барои тарсидан надорем, магар он ки фаромӯш кунем, ки Худованд моро чӣ гуна роҳнамоӣ кардааст, ва таълими Ёро дар таърихи гузаштаамон.»

Ҳангоми қонуни якшанбе «таърихи гузашта» дар давраи ташаккули сурати ваҳшӣ дар Иёлоти Муттаҳида такрор хоҳад шуд. Шери қабилаи Яҳудо паёми ниҳониро муҳргушӣ намудааст ва қавми Худро ба сӯи таърихи пинҳони ояти чиҳил роҳнамоӣ кардааст. Дар он ҷо Ё ба қавми Худ таълим дод, ки на танҳо Каломии нубуввати Ёро бифаҳманд, балки ҳамчунин имтиёз ва масъулияти ба даст овардани таҷрибаеро низ, ки онҳоро сазовор гардонад, то дар миёни онҳое аз қавми Ё бошанд, ки мебоист дар бӯҳрони ниҳонӣ намояндагони Ё бошанд.

Яке аз хусусиятҳои нубуввати он қавм ин аст, ки онҳо медонанд чӣ гуна ба нуре, ки аз тахт содир мегардад, роҳ раванд. Он нур, нури таърихи ниҳонии ояти чилум аст, ки чузъ ба чузъ динамикаҳои динӣ, сиёсӣ, иҷтимоӣ ва иқтисодиёро, ки дар бардоштани сурати ҳайвон дар Иёлотӣ Муттаҳида дахл доранд, бо тафсили дақиқ баён мекунад. Нуре, ки дар бораи ин таърихи муқаддас шинохта мешавад, тавассути татбиқи «сатр бар сатр, андаке аз ин ҷо ва андаке аз он ҷо» ҳосил мегардад, ва он ҳамон нурест, ки таърихро дар замоне тавсиф мекунад, ки таъкиботҳои гузашта бори дигар оғоз карда мешаванд.

Онҳое ки афзоиши донишро дарк мекунанд, хирадмандонанд, ва афзоиши дониш бар ташаккули сурати ҳайвон аст; ва хирадмандон таърихи ташаккули сурати ҳайвонро дар ҷаҳон пеш аз фаро расидани он таърих дарк хоҳанд кард. Исо, ҳамчун Алфо ва Омега, ҳамеша анҷоми чизро бо оғози он тасвир мекунад.

Қобили зикр аст, ки он порчае, ки дар он Хоҳар Уайт муайян месозад, ки қавми Худо дар нуре роҳ хоҳанд рафт, ки аз тахт содир мешавад, ҳулосаи боби якуми «Шаҳодатҳо», чилди нӯҳум мебошад. Боб аз саҳифаи ёздаҳ оғоз меёбад; пас, боб дар нӯҳ-ёздаҳ оғоз мешавад ва бо тавсифи қонуни якшанбе ба поён мерасад. Он давраеро тасвир мекунад, ки дар он сурати ҳайвон ташаккул меёбад ва яксаду чилу ҷаҳор ҳазор зоҳир карда мешаванд, вале танҳо агар шумо имон дошта бошед, ки он бобро ба чунин тарз бубинед.

Чун қисми аввали чилди нӯҳум аст, он бо ҳамин шиносӣ оғоз меёбад ва унвони «Барои омадани Подшоҳ»-ро ба қор мебарад. Равшан аст, ки он на танҳо ба Омадани Дуюми Масех, балки ҳамчунин ба масали даҳ бокира ишора мекунад, зеро унвони ин қисмат сипас аз Павлус иқтибос меорад.

«Қисми 1 — Барои Омадани Подшоҳ»

«Зеро андак вақт, ва Оянда хоҳад омад ва таъхир нахоҳад кард». Ибриён 10:37.

Ду ояти зерин оварда нашудаанд, аммо онҳо ба рӯшноии ин порча саҳм мегузоранд.

Зеро баъд аз андаке боз, Он Ки бояд биёяд, хоҳад омад ва таъхир нахоҳад кард. Ва одил ба василаи имон зиндагӣ хоҳад кард; аммо агар касе ақиб гардад, ҷони Ман аз ӯ хушнуд нахоҳад буд. Лекин мо аз ҷумлаи онҳое нестем, ки барои ҳалокат ақиб мегардан; балки аз ҷумлаи онҳое ҳастем, ки барои наҷоти ҷон имон меоваранд. Ибриён 10:37–39.

Павлус ба Ҳабакқуқ ишора мекард, ки дар он бокирагони оқилу вафодор бо онҳое муқоиса мешаванд, ки Павлус мегӯяд: «ба ақиб мекашанд, то ба ҳалокат расанд». Ҳабакқуқ инро чунин гуфтааст:

Инак, ҷони вай, ки мағрур шудааст, дар ӯ рост нест; аммо одил бо имони худ зиндагӣ хоҳад кард. Ҳабакқуқ 2:4.

Замони таваққуфи Ҳабакқуқ ҳамон замони таваққуфи даҳ бокира аст, ва боби Подшоҳи оянда, дар иртибот бо суҳанони Павлус аз Ибриён, иҷрошавии комил ва татбиқи ин бобро дар давраи мӯҳригузории яксаду чилу чор ҳазор муайян мекунад. Он давра 11 сентябри соли 2001 оғоз ёфт ва бо қонуни якшанбе анҷом меёбад, ки он охири бӯҳрони адвентизми

Лоодиқия аст; ва ин, дар масали даҳ бокира, зоҳиршавии хислат дар қонуни якшанбе мебошад. Параграфҳои охирини ин боб ба қонуни якшанбе мурочиат мекунад, ва боб аз оғоз бо 11 сентябри соли 2001 оғоз меёбад.

«Бӯҳрони Охирин»

«Мо дар замони интиҳо зиндагӣ мекунем. Нишонаҳои замон, ки ба зудӣ иҷро мегарданд, эълон мекунад, ки омадани Масеҳ хеле наздик аст. Рӯзҳое, ки мо дар онҳо зиндагӣ мекунем, ҷиддӣ ва муҳиманд. Рӯҳи Худо тадричан, вале ба таври қатъӣ, аз замин бозпас гирифта мешавад. Вабоҳо ва доварҳои аллакай бар онҳое нозил мешаванд, ки файзи Худоро хор мешуморанд. Офатҳои хушкӣ ва баҳр, ҳолати ноустувори ҷомеа, бонгҳои хушдордиҳандаи ҷанг, пурмаъноянд. Онҳо воқеаҳои наздикшавандаро, ки аҳамияти аз ҳама бузург доранд, пешакӣ хабар медиҳанд.

Қувваҳои шарорат нерӯҳои худро муттаҳид сохта, мустаҳкам менамоянд. Онҳо барои бӯҳрони бузурги охирин қувват мегиранд. Ба қарибӣ дар ҷаҳони мо тағйироти бузург ба амал хоҳанд омад, ва ҳаракатҳои ниҳой босуръат хоҳанд буд.

«Вазъияти корҳо дар ҷаҳон нишон медиҳад, ки айёми пурошӯб акнун бар сари мост. Рӯзномаҳои ҳаррӯза пур аз нишонаҳои низои даҳшатноке ҳастанд, ки дар ояндаи наздик рух хоҳад дод. Ғоратгарии ҷасурина зуд-зуд ба амал меоянд. Корпартоиҳо маъмуланд. Дуздиҳо ва қатлу кушторҳо аз ҳар тараф содир мешаванд. Одамон, ки девҳо онҳоро тасарруф кардаанд, ҷони мардон, занон ва кӯдакони хурдсолро мегиранд. Одамон мафтуни разолат шудаанд, ва ҳар навъи бадӣ ҳукмфармост.

Душман дар таҳриф сохтани адолат ва пур кардани дилҳои одамон аз ҳаваси манфиати худпарастона муваффақ гардидааст. «Ва адолат дур истодааст, зеро ки ростӣ дар кӯча афтадааст, ва инсоф наметавонад дохил шавад». Ишаъё 59:14. Дар шаҳрҳои бузург анбӯҳи зиёде дар ғайр ва бенавой зиндагӣ мекунад, ва қариб аз ҳӯрок, паноҳгоҳ ва либос маҳруманд; дар ҳоле ки дар ҳамаи шаҳрҳо касоне ҳастанд, ки бештар аз он чи дил метавонад орзу кунад доранд, дар айшу нӯш зиндагӣ мекунад ва пули худро барои хонаҳои бошукӯҳ ва бо ғановат ороёфта, барои зинати шахсӣ, ё бадтар аз ин, барои қонеъ гардонидани шаҳватҳои ҳассонӣ, барои шароб, тамоку ва дигар чизҳое, ки қувваҳои мағзро нобуд месозанд, ақдро аз эътидол мебароранд ва ҷонро паст мегардонанд, сарф мекунад. Фарёдҳои инсонияти гурусна ба ҳузури Худо боло мераванд, дар ҳоле ки одамон бо ҳар навъ зулм ва истисмор сарватҳои азимро гирд меоваранд.

«Дар яке аз мавридҳо, ҳангоме ки дар шаҳри Нью-Йорк будам, дар фасли шаб маро даъват карданд, то бубинам, ки чӣ гуна биноҳо ошёна бар ошёна сӯйи осмон қомат меафрозанд. Ин биноҳо ба сифати оташногир қафолат дода шуда буданд, ва онҳо барои ҷалол бахшидан ба соҳибон ва бинокоронашон барпо мегардиданд. Ин биноҳо баландтару боз ҳам баландтар боло мерафтанд, ва дар онҳо гаронбаҳотарин масолеҳ ба кор бурда мешуд. Онҳое ки ин биноҳо ба онҳо тааллуқ доштанд, аз худ наменурсиданд: “Чӣ гуна метавонем Худоро беҳтарин тавр ҷалол диҳем?” Худованд дар андешаҳои онҳо набуд.»

«Ман андеша кардам: “Оҳ, кош онҳое ки ин тавр дороии худро сарф мекунанд, метавонистанд роҳи худро чунон ки Худо онро мебинад, бубинанд! Онҳо биноҳои бошукӯхро барпо месозанд, аммо банақшагирӣ ва тадбирирандешии онҳо дар назари Ҳокими коинот чӣ қадар аблаҳона аст. Онҳо бо тамоми қувваҳои дил ва ақл намеомӯзанд, ки чӣ гуна метавонанд Худоро ҷалол диҳанд. Онҳо инро аз назар дур кардаанд, яъне вазифаи аввалини инсонро.”»

«Ҳангоме ки ин биноҳои муҳташам қомат меафростанд, соҳибонашон бо такаббури шӯҳратталабона шодмонӣ мекарданд, ки барои қонё сохтани нафси худ ва барангехтани ҳасади ҳамсоягонашон маблағдоранд. Қисми зиёди он маблағе, ки онҳо ба ин тарз сарф мекарданд, тавассути ситам, тавассути фишору истисмори бераҳмонаи камбағалон ба даст оварда шуда буд. Онҳо фаромӯш карданд, ки дар осмон ҳисоби ҳар як муомилоти тичоратӣ нигоҳ дошта мешавад; ҳар як муомилаи ноодилона, ҳар амали фиребкорона дар он ҷо сабт мегардад. Замоне фаро мерасад, ки одамон дар фиреб ва густоҳии худ ба ҳадде хоҳанд расид, ки Худованд ба онҳо иҷозат нахоҳад дод аз он бигзаранд, ва онҳо хоҳанд донист, ки барои таҳаммулпазирии Яхува ҳадде ҳаст.»

«Манзарае, ки баъд аз пеши назарам гузашт, огоҳии сӯхтор буд. Одамон ба биноҳои баланд ва ғӯё аз оташ эмин менигаристанд ва мегуфтанд: “Онҳо қомилан беҳатаранд.” Аммо ин биноҳо чунон сӯхта нобуд шуданд, ки ғӯё аз қатрон сохта шуда бошанд. Мошинҳои оташнишонӣ барои боздоштани вайронӣ ҳеҷ коре карда натавонистанд. Оташнишонҳо натавонистанд ин мошинҳоро ба кор дароранд.»

«Ба ман дастур дода шудааст, ки ҳангоме ки вақти Худованд фаро расад, агар дар дилҳои инсонҳои мағрур ва шӯҳратпараст ҳеҷ гуна тағйироте ба амал наомада бошад, одамон хоҳанд фаҳмид, ки ҳамон дасте, ки барои наҷот додан пурқувват буд, барои нобуд сохтани онҳо низ пурқувват хоҳад буд. Ҳеҷ қудрати заминӣ наметавонад дасти Худоро боздорад. Ҳеҷ маводе дар бунёди биноҳо наметавонад ба кор бурда шавад, ки онҳоро аз ҳалокат нигоҳ дорад, вақте ки вақти муқарраркардаи Худо барои фиристодани ҷазо бар одамон фаро расад — барои безътиноии онҳо ба шарияти Ё ва барои худпарастии шӯҳратталабонаи онҳо.»

«Ҳатто дар миёни омӯзгорон ва давлатмардон низ бисёр нестанд онҳое, ки сабабҳоеро, ки дар заминаи вазъи кунунии ҷомеа қарор доранд, дарк мекунанд. Онҳое ки зимони ҳукуматро дар даст доранд, қодир нестанд масъалаи ғасоди ахлоқӣ, факр, мискинӣ ва афзоиши ҷинояткориро ҳал намоянд. Онҳо беҳуда мекӯшанд, то ғайриқонунӣ тичоратиро бар пояи амнтаре қарор диҳанд. Агар одамон ба таълимоти Каломи Худо бештар эътибор медоданд, барои масъалаҳои, ки онҳоро саргардон месозанд, роҳи ҳал меёфтанд.»

«Навиштаҳои ҳолати ҷаҳонро андаке пеш аз омадани дуҷуми Масеҳ тасвир мекунанд. Дар бораи он одамон, ки бо ғорат ва ситам сарвати бузург меандӯзанд, чунин навишта шудааст: “Шумо барои рӯзҳои охир ганҷҳо ҷамъ овардаед. Инак, шумо коргароне ки даравҳои саҳроҳои шуморо дарав карданд, ва шумо онро ба фиреб нигоҳ доштаед, фарёд мезанед; ва нолаҳои даравгарон ба ғӯшҳои Худованди Сабоот расидааст. Шумо бар замин дар айшу ноз зистаед ва ба ишрат дода шудаед; дилҳои худро, мисли рӯзи забх,

парвариш кардаед. Шумо одилро маҳкум намуда ва куштаед; ва ӯ ба шумо муқовимат намекунад.” Яъқуб 5:3–6.»

«Вале кӣ огоҳӣҳое, ки аз нишонаҳои замон, ки ба суръат иҷро мешаванд, дода шудаанд, меҳонад? Онҳо бар аҳли ҷаҳон чӣ таъсире мегузоранд? Дар рӯҳия ва муносибати онҳо чӣ гуна тағйир дида мешавад? На бештар аз он чи дар муносибати сокинони ҷаҳони Нох дида мешуд. Пеш аз тӯфон зиндагикардагон, ки ба қорҳои дунявӣ ва айшу ишрат ғарқ шуда буданд, “надонистанд, то даме ки тӯфон омад ва ҳамаро бурд.” Матто 24:39. Ба онҳо огоҳӣҳои аз осмон фиристодашуда дода шуда буд, аммо онҳо аз шумидан сарпечӣ карданд. Ва имрӯз низ ҷаҳон, ки қомилан ба овози огоҳкунандаи Худо бепарво аст, бо шитоб сӯи ҳалокати абадӣ меравад.»

Ҷаҳон бо рӯҳи ҷанг ба ҳаракат оварда шудааст. Пешгӯии боби ёздаҳуми Дониёл қариб ба иҷрошавии қомили худ расидааст. Ба зудӣ манзараҳои мусибате, ки дар пешгӯиҳо гуфта шудаанд, ба вуқӯъ хоҳанд пайваست.

«“Инак, Худованд заминро ҳолӣ мегардонад ва онро валангор месозад, ва онро чаппа мегардонад ва сокинони онро пароканда мекунад.... Зеро ки онҳо аз қонунҳо таҷовуз карданд, фаризаро дигар карданд, аҳди ҷовидонаро шикастанд. Бинобар ин лаънат заминро фуру бурд, ва сокинони он хароб гардидаанд.... Шодии доираҳо қатъ шудааст, овози шодмонкунандагон ба поён расидааст, хурсандии барбат қатъ шудааст». Ишаё 24:1–8.

«Вой бар он рӯз! Зеро ки рӯзи Худованд наздик аст, ва он мисли ҳалокат аз ҷониби Қодири Мутлақ хоҳад омад.... Тухм дар зери кулӯҳхояшон пӯсидааст, амборҳо хароб гардидаанд, амборҳо фуру рехтаанд, зеро ғалла хушк шудааст. Чӣ гуна ҳайвонот нола мекунад! Рамаҳои қорпоён саргардонанд, зеро ки ҷароғоҳе надоранд; ҳатто рамаҳои гӯсфандон низ ҳалок гардидаанд». «Тоқ хушк шудааст, ва дарахти анҷир пажмурда гаштааст; дарахти анор, ҳамчунин дарахти хурмо ва дарахти себ, балки ҳамаи дарахтони саҳро хушк шудаанд: зеро шодӣ аз бани-одам хушк гардидааст». Юил 1:15–18, 12.

«Дар дили худ бисёр дард мекашам; ... хомӯш истода наметавонам, зеро ту, эй ҷони ман, садои қарнай ва овози ҳушдори ҷангро шумидай. Фалокат бар фалокат нидо карда мешавад; зеро тамоми замин хароб шудааст». Ирмӣ 4:19, 20.

«Ман заминро дидам, ва инак, он беҳаҷму ҳолӣ буд; ва осмонҳоро, ва онҳо нур надоштанд. Ман кӯҳҳоро дидам, ва инак, онҳо меларзиданд, ва ҳамаи тепаҳо ба сабуқӣ ҳаракат мекарданд. Ман дидам, ва инак, ҳеч одаме набуд, ва ҳамаи мургони осмон гурехта буданд. Ман дидам, ва инак, макони ҳосилхез биёбон шуда буд, ва ҳамаи шаҳрҳои он вайрон гардида буданд». Оятҳои 23–26.

«„Вой! зеро он рӯз бузург аст, ҷунон ки монанди он нест: ва он айёми тангии Яъқуб аст; вале ӯ аз он наҷот хоҳад ёфт.“ Ирмӣ 30:7.»

«На ҳама дар ин ҷаҳон бар зидди Худо ҷониби душманро гирифтаанд. На ҳама бевафо шудаанд. Гурӯҳи андаке аз аминҳо ҳастанд, ки ба Худо содиқанд; зеро Юҳанно менависад: “Дар ин ҷост сабри муқаддасон, ки аҳқоми Худоро ва имони Исоро нигоҳ

медоранд.” Ваҳй 14:12. Ба зудӣ мубориза бо шиддат миёни онҳое, ки ба Худо хизмат мекунанд, ва онҳое, ки ба Ё хизмат намекунанд, ҷараён хоҳад гирифт. Ба зудӣ ҳар он чи метавонад ба ларза ояд, ба ларза хоҳад омад, то он чизҳое ки ба ларза омада наметавонанд, боқӣ бимонанд.»

«Шайтон омӯзандаи чиддии Китоби Муқаддас аст. Ё медонад, ки вақти вай кӯтоҳ аст, ва дар ҳар маврид мекӯшад, ки ба кори Худованд бар ин замин муқобилат намояд. Тасаввуроте додан аз таҷрибаи қавми Худо, ки ҳангоми омехта шудани ҷалоли осмонӣ ва такрори таъкиботҳои гузашта бар рӯи замин зинда хоҳанд буд, ғайриимкон аст. Онҳо дар нуре роҳ хоҳанд рафт, ки аз тахти Худо содир мешавад. Ба воситаи ғариштагон миёни осмон ва замин пайваста иртибот барқарор хоҳад буд. Ва Шайтон, ки дар ихотаи ғариштагони шарир аст ва худро Худо вонамуд мекунад, барои ғиреб додан, агар имкон бошад, ҳатто баргузидагонро, мӯъҷизаҳои гуногун ба амал хоҳад овард. Қавми Худо амнияти худро дар ба амал овардани мӯъҷизаҳо нахоҳанд ёфт, зеро Шайтон мӯъҷизаҳои, ки ба амал оварда хоҳанд шуд, тақлид хоҳад кард. Қавми Худо, ки озмуда ва санҷида шудаанд, қуввати худро дар аломате хоҳанд ёфт, ки дар Exodus 31:12–18 зикр шудааст. Онҳо бояд бар Каломии зинда мавқеи худро устувор созанд: “Навишта шудааст.” Ин ягона пояест, ки бар он онҳо метавонанд ба амнияти комил истанд. Онҳое ки аҳди худро бо Худо шикастаанд, дар он рӯз бе Худо ва бе умед хоҳанд буд.»

Парастишгарони Худо махсусан бо эҳтироме, ки ба аҳкоми ҷорум доранд, фарқ карда хоҳанд шуд, зеро ин нишони қудрати офаринандаи Худост ва шаҳодате бар даъвои Ё ба эҳтиром ва сачдаи инсон мебошад. Шарирон бо кӯшишҳои худ барои вайрон сохтани ёдгории Офаридгор ва боло бардоштани муассисаи Рум фарқ карда хоҳанд шуд. Дар ҳалли ин низоъ тамоми ҷаҳони масеҳият ба ду табақаи бузург ҷудо хоҳад шуд: онҳое ки аҳкоми Худо ва имони Исоро нигоҳ медоранд, ва онҳое ки ҳайвон ва сурати онро парастӣш мекунанд ва тамғаи онро қабул менамоянд. Гарчанде ки калосо ва давлат қудрати худро муттаҳид хоҳанд сохт, то ҳамаро, «ҳам хурд ва ҳам бузург, ҳам бой ва ҳам камбағал, ҳам озод ва ҳам ғулом», маҷбур созанд, ки тамғаи ҳайвонро қабул кунанд, бо вучуди ин қавми Худо онро қабул нахоҳанд кард. Ваҳй 13:16. Паёмбари Патмос «онҳоро, ки бар ҳайвон ва бар сурати он, ва бар тамғаи он, ва бар шумораи номи он ғолиб омада буданд, мебинад, ки бар баҳри шишагӣ истодаанд ва барбатҳои Худоро доранд», ва онҳо суруди Мусо ва Барраро месароянд. Ваҳй 15:2.

«Имтиҳонҳо ва озмоишҳои даҳшатнок мардуми Худоро интизоранд. Рӯҳи ҷанг халқҳоро аз як канори замин то канори дигари он ба ҷунбиш меорад. Аммо дар миёни замони тангие, ки меояд, — замони тангие, ки аз вақти пайдо шудани миллате то кунун монандаш набудааст, — қавми баргузидаи Худо бечунбиш хоҳад истод. Шайтон ва лашкараш наметавонанд онҳоро nobud созанд, зеро ғариштагоне, ки дар қувват бартарӣ доранд, онҳоро муҳофизат хоҳанд кард». Шаҳодатҳо, ҷилди 9, 11–17.

Як саду ҷаҳилу ҷаҳор ҳазор, ки «қавми озмуда ва санҷидашудаи Худо» ва «қавми баргузидаи» Ё мебошанд, ҳангоме ки «таъкиботҳои гузашта» тақрор карда шаванд, «бечунбиш хоҳанд истод». Нуре, ки онҳо «дар он роҳ хоҳанд рафт», нури паёми мӯҳри ҳафтум аст, ки фарёди нисфи шаб мебошад, ва ҳамон нуре аст, ки ташаккули сурати

хайвонро муайян месозад.